

Kapitola **Hierarchizace antecepčních aparátů**

úsek

text

V kapitolách "Seznamy" a "Největší seznam" v oddíle SZ ve druhém dílu je řečeno, že AA funguje jako hierarchická, přímo fraktálová struktura podřazených AA. Věnujme nyní tomuto konceptu podrobnou pozornost.

V úseku zdůvodnění se dokazuje, že všichni jsme trvale zahlceni zpracováváním odhadů budoucnosti. To samozřejmě vede k rezignaci na některé části možných budoucností jednoduše proto, že naše antecepční kapacita zde končí.

Tento zážitek vyvolává potřebu po hledání pomoci "nahore", ve vyšších patrech antecepčních struktur. Pokud do takové struktury patříme - např. dítě v rodině, obrátíme se na seskupení nad sebou - např. dítě na rodiče. Pokud takové uskupení neexistuje, nebo sice existuje, ale je nefunkční, zahlcený AA pocítuje potřebu takovou vyšší strukturu vytvořit, opravit, nebo najít případnou dosud skrytou.

Se zahlcením bychom se měli naučit pracovat. Ti z nás, kteří to zvládají na dobré úrovni, se dostávají do manažerských pozic. Naopak ti, kteří se se zahlcením nedokážou vyrovnávat, se hroutí. Zvládat zahlcení se lze do určité míry naučit. to je naděje pro lidi, kteří se s životem z důvodu zahlcení obtížně vyrovnávají.

S hierarchizací vstupuje do hry rozdělování zdrojů skupiny mezi podřazené struktury. Na příkladu organismu vidím, že tělo se stará o každou svou buňku, ale přesto rozlišuje určité priority, pokud se dostává do krize.

V lidských společnostech se vyskytují dva protipóly: Liberální a komunistický. Mezi nimi je škála přechů, jak se zdroje přerozdělují. Zavedeme místo nich pojmy proskupinový a proindividuální.

Na příkladech se ukazuje, jak silně proindividuální přístup může přinést více dobra skupině, než silně proskupinový, a rovněž příklad, kdy silně proskupinový přístup přinese skupině gigantické škody.

Byly zvoleny příklady ospravedlňující proindividuální přístup, protože sama potřeba vytvářet vyšší celky je proskupinová. Proskupinovost je nezpochybnitelná. Její míra však ano. Uzavřeme zjištěním, že kvůli zahlcování potřebujeme patřit do nějaké vyšší skupiny a poskytovat za to skupině část pravomocí nad vlastním životem, ale příliš proskupinové chování může přinést skupině zkázu. Hledá se optimum rozdělování zdrojů mezi skupinu a individuum.

Úsek zdůvodnění

Tvrzení Dokonce i rozsáhlý hierarchicky uspořádaný AA je obvykle plně vytížen.

Zdůvodnění AA1 chce odhadnout budoucnost např. ve 100 případech. Pokud lze tyto případy přidělit nějaké podstruktře, AA1 si odlehčí.

Ovšem byla by neuvěřitelná náhoda, kdyby měl právě 100 podřazených AA2 (antecepních aparátů druhého řádu). Představme si, že jich má např. 20. AA1 tedy musí rozdělit úlohu optimálně mezi 20 AA2.

Připusťme, že se podaří úlohy rozdělit rovnoměrně, tedy na každý AA2 připadne 5 podúloh, které jsou podstatně přehlednější.

Jestliže má nyní průměrný AA2 opět podřazené AA3 a má jich více, než 5, snadno z nich některé zaměstná (třeba AA3(1-5)) a ještě mu zbývá kapacita.

Na úrovni AA3 se už řeší jen 1 úloha. AA3 si tuto úlohu může analyzovat, a rozpadá se mu např. zase na 100 podúloh.

Rozdělí je tedy do další úrovně AA4, atd.

Je zřejmé, že ve chvíli, kdy se dostaneme na dostatečně hlubokou úroveň, pod níž už není komu úlohu rozdělovat, dojde k zahlcení.

Struktura AA n hlásí zpátky do AA($n-1$), že antecepci nezvládá.

AA($n-1$) hlásí, že v podpřípadě "k" antecepci nezvládá, ..., až AA2 hlásí, že případ 4 není pod jeho kontrolou. Ale že má ještě volnou kapacitu AA3(6-20). Může se pokusit případ 4 rozdělit na podúlohy U41, U42 a zadat je znovu. Odvolá řešení AA3(4) a přidělí AA3(4)=U41, AA3(6)=U42.

Pokud na těchto úrovních znovu dojde k zahlcení, může se pokusit o další rozčlenění, a to až do okamžiku, kdy jsou kapacity vyčerpány.

Pak AA2 hlásí AA1, že je zahlcen v úloze U(4). Ovšem AA1 má ještě možnost odhadnout kapacity dalších podaparátů úrovně AA2, a rozdělit U4 už na své úrovni tak, aby došlo k vyřešení bez zahlcení.

Nicméně dříve či později dojde zákonitě k zahlcení, které není na úrovni AA1 komu zadat. Ve skutečnosti tedy při složitosti světa, v němž se AA pohybuje, dojde vždy v některých úlohách k zahlcení.

Důsledke k1 **Všichni jsou trvale zahlceni**

Všichni lidé jsou trvale zahlceni v některé oblasti řešení, a určitým způsobem na antecepci rezignují.

Důsledke k2 **Volání o pomoc vzhůru**

Jestliže AA1 nemůže úlohu U1 zvládnout sám, hledá AA0 (antecepní aparát úrovně vyšší, než je sám), kterému může o svém zahlcení dát zprávu a umožnit přerozdělení na paralelní AA'1.

Důsledke k3 **Vznik vyšších struktur**

Vznik vyšších struktur, jako jsou firmy, úřady, ústavy, vlády, armády, spolky, církve, kluby, ... je důsledkem potřeby eskalovat své zahlcení směrem vzhůru. Úroveň, která je v daném okamžiku vytížená, bude hledat možnost zapojení do úrovně vyšší, nebo přinejmenším horizontálně na své bližní. To je samozřejmě umožněno jen v případě odezvy. Nepřijde-li odezva, daný AA je nucen žít se svým zahlcením.

Důsledke k4 **Dobrý manažer optimálně rozděluje úkoly**

Dobrý manažer slyší zprávy o zahlcení a umí rozdělovat podúlohy tak, aby řízenou strukturu optimálně využil.

Důsledke k5 Reakce školeného na zahlcení

Školený jedinec se nezablokuje na jednotlivém zahlcení, ale dovede jej rozštěpit na podúlohy, které lze zadat buď vlastním nevyužitým podaparátům, nebo jiným jedincům peer-to-peer (tedy recipročně např. objednáním instalatéra, a za práci mu zaplatím), nebo eskalací na vyšší úroveň.

Důsledke k6 Neškolený se zhroutí

Neškolený jedinec se pod tlakem jednotlivého zahlcení stane nevykonným, nebo se přímo zhroutí.

Důsledke k7 Zadání úkolu nezbavuje účasti úplně

Jestliže někomu (B) zadám úlohu svého AA1, lze řešení této úlohy převést na kontrolu (B), zda původní úlohu řeší.

Důsledke k8 Počet přímo podřízených jednomu vedoucímu je omezen

Při dostatečně velkém počtu řízených osob B1,...,Bn dojde k zahlcení AA z řízení těchto osob, a je nutno opět hierarchizovat.

Hypotéz a Existuje optimální číslo pro hierarchizaci

Mělo by existovat nějaké číslo "f", které je pro hierarchii AA optimální. Toto číslo nemůže být moc velké. Třeba je to 3, nebo 7, pravděpodobně však to není 100, nebo 1000. Pak bychom mohli tvrdit: "Ideální počet podřízených AA2 v řídicím systému AA1 je "f" (f zvoleno podle "fraktál")

Pokud lze číslo "f" najít, pak by existoval návod na optimální konstrukci světového uspořádání.

Číslo "f" nemusí být celé. Třeba je to něco mezi 2 a 3, a pak by se v úrovních střídaly počty podúrovní mezi dvěma a třemi podle následujícího obrázku.

Obrázek viz [Hierarchizace podprocesů](#)

V jednotlivých úrovních jsou počty větví někdy 2 a někdy 3.

Odhadnu počet úrovní globálního světa:

0=mitochondrie, organely

1=buňky

2=skupina buněk, tvořících určitý hrozen (ledvinový glomerulus, svalové vlákno, okruh čípků v sítnici,...)

3=orgánová podstruktura (jako provazec svalových vláken)

4=orgán

5=mozková struktura je dále vnitřně hierarchizovaná

5-6=mícha

7-9=mozkový kmen

10-12=malý mozek

13-17=šedá kůra

18=rodina

19=obec

20=okres

21=kraj

22=země

23=stát

24=soustátí, subkontinent

25=kontinent

26=svět

Tvrzení2 Světový AA je v hierarchické úrovni řádu 2^4

Celý svět představuje antecepční aparát úrovně řádu mezi 2^4 - 2^5 , zatímco člověk sám je v řádu 2^4 .

Dále existuje naděje, že číslo "F" je nějak svázáno s fraktálovou strukturou známou z biologie, kde výkon organismu ve Watech $V = k * m * e^{0,75}$

kde V= výkon, k=konstanta organismu, m=hmotnost, e=Eulerovo číslo 2,718...)

Rozepíšeme-li $e^{0,75} = e^{0,6667} * e^{0,08333}$

přičemž $0,6667 = 2/3$ je podíl dimenze povrchu vůči dimenzi objemu těla sledovaného tvora a přirozeně vysvětluje metabolismus tvora v závislosti mezi objemem a povrchem.

Druhá část

$e^{0,08333}$

popisuje vnitřní uspořádání tvora, jeho hierarchizaci.

Lidstvo však již obývá spíše dvojdimenzionální povrch planety, takže při úvaze o lidmi vytvářených organizacích bude teoreticky správnější model:

$e^{0,58333} = e^{0,5} * e^{0,08333}$

kde $0,5 = 1/2$ je podíl dimenze délky obvodu vůči dimenzi obsahu zabíraného území.

Fraktálová konstanta 0,08333 nemusí být pro lidstvo přesná, ale použijme ji zatím jako přibližné řešení.

Pak metabolismus (výkon) organizace bude

$V = k * n * e^{0,58333}$

kde V= výkon, k=konstanta organizace, n=počet členů,

e=Eulerovo číslo 2,718...)

Tuto hypotézu lze testovat a upřesňovat, případně zamítnout.

Otázka V jakém poměru by se měly dělit zdroje mezi subjekt a skupinu, do níž patří?

Je k dispozici značné množství příkladů i pro lidskou společnost, které lze nazvat experimenty. Komunisticky = proskupinově laděné modely přidělují skupině podstatnou část zdrojů, které by mohl ovládat jednotlivec. Liberální = proindividuálně laděné společnosti upřednostňují vnitřní soutěž, v níž výhrou je větší ovládnutí zdrojů vítězným subjektem, jímž je často jednotlivec.

Ovšem ani vyhraněně komunistické ani vyhraněně liberální společnosti zřetelně nepředstavují optimum. Ve skutečnosti u obojích dochází v rukou vedení skupin k podvodům pro osobní prospěch a k zavedení svěřené skupiny do kritické situace..

Pojmy "altruismus" a "egoismus" nejsou příliš šťastné, protože v sobě obsahují rovnou známkování "dobrý", "zlý". Napříště v tomto pojednání zkusím vystačit s pojmy "proskupinový" a "proindividuální".

Jako ukázkou, že proindividuální neznámá automaticky "špatný", ani proskupinové neznámá automaticky "dobrý" uvedu dva příklady

Příklad1 Paní Horáková nechce pro nikoho nic udělat, a všechno dělá pouze pro sebe.

Pro ostatní nechce hnout ani prstem. Na své zahrádce si nechá vybudovat zahradní jezírko, v němž žijí vybrané ryby a zahrádku udržuje tak, aby se jí maximálně líbila. Díky tomu v určitém okolí její zahrádky panuje příznivější mikroklima, nešíří se odtud úporné plevely, a kolemjdoucí nejsou obtěžováni pohledem na rumišťe jako v zahradě nedaleko bydlicího proskupinového předáka, který na svou zahrádku nemá absolutně čas.

Příklad2 Adolf Hitler jedl a žil poměrně skromně.

Neměl rodinu, které by chtěl odkázat nějaký majetek. Nelze přehlédnout, že jeho hlavní úsilí směřovalo na podporu německého národa. Přesto ani jeho proněmecké úsilí ve výsledku nepřineslo Němcům, za něž se nasazoval, prospěch, ale zkázu, z níž se nakonec dostávali s pomocí národů, od nichž byli poraženi.

Rovněž si ujasněme, že subjektem může být skupina (např. družstvo) a skupinou např. Svaz družstev, která družstvům zajišťuje nějaké společné cíle.

Závěr Skupina, v níž členové poskytují vyšší strukturu příliš malé zdroje, se rozpadne, skupina, která sebere členům příliš mnoho individuálních zdrojů, zničí sama sebe.

Hierarchizace podprocesů

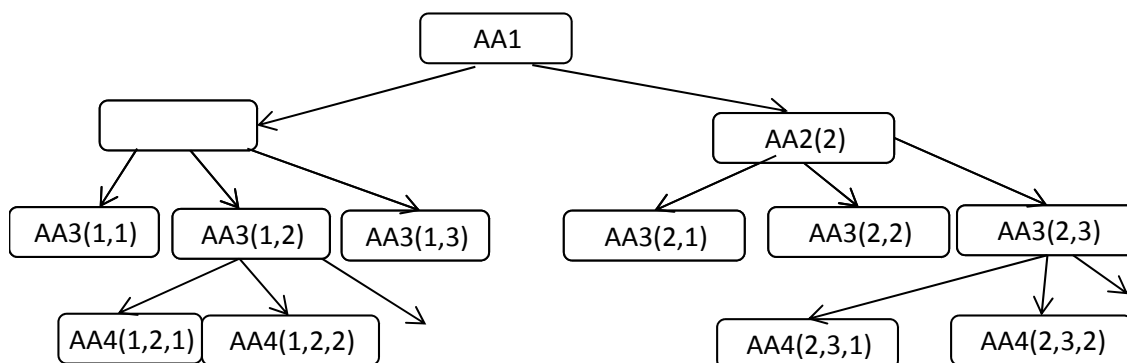

Diagram znázorňuje, jak by vypadalo štěpení do podstruktur v případě, kdyby číslo "f" bylo 2,5. Struktura by se štěpila směrem dolů střídavě na 2 a na 3 podřízené struktury.